

Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, měrc 1997
lětnik 47

3

Bože slowo za nas

Jezus Chrystus rjeknje: Bóh njeje Bóh mortwych, ale žiwych, přeťož jemu su wšitcy žiwi. (Luk. 20, 38)

Što měnimy, wužiwamy-li na kóncu druhoho lěttysaca slowo Bóh? We wokabularje mnohich ludźi njeje tuto slowo. Wono je wupadnyło ze žiweje, wšědneje řeče. To je napadliwe, hdyž bjesadujemy ze swójbnyimi abo z wjesnjanami. Čehodla? Dokelž njeje ludžom slowo Bóh trjeba. Tehodla njewědža, što chce scenje Jana poprawom prajić: „We spočatku bě slowo, a slowo bě pola Boha, a Bóh bě slowo.“

Tuž chcemy so najprjedy za to zajimować, hdže je Bóh? Wón je mjez nami.

Naša džzensniša řeč je drje wučiscena, kaž so twjerdži, ale bohužel zdobom wochudnjena. To rěka, mamy napřećo svojim wěriwym wótcam mjenje žiweho, duchowneho bohatstwa, z pomocu kotrehož móžež zmysl žiwjen- skich prašenjow rozkladować. Na městnje slowow, kotrež so radšo wuwostajeja, su we slownikach mnohe nowe wurazy, kotrež njejsu jenož njeznate a njezrozumliwe, ale wužiwaja so zdobom často wopak. Wězo słuša tež mjeno Bóh do tamnych slowow, z kotrymiž čłowjek takle postupuje. Škoda, zo je tak daleko došlo!

Bóh je potajkim mjeno, a wjace hać to. Po tym zo smy sej rozdźěl mjez wučiscenjom a wochudnjenjom řeče wobhladali, mam za dobry poki, zo bychmy to we swětle Swjateho pisma widželi, a jeli hišće dwělujemy, jewi so nam, kak wěc woprawdže steji.

Pola profety Malachiasa čitamy: „Hlej, ja pósćelu svojeho jandžela, kiž ma přede mnu puć přihotować. Štó pak džen jeho přichoda přećerpi? Wón budže sedžeć a škrěć a slěbro wučisći, wón rjedži džěći Levi a wupari jako złoto a slěboro.“

Tuž widžimy, mnozy ludžo našeho časa su na wopačnym puću. Čłowjekej njepřisteji rozsud mjez zastarjenym a wužitnym, ale Bohu. Jezus pokazuje při svojim rozestajenju ze saducejskimi na Mójzasa, kiž je wobswědčil: Knjez je Bóh Abrahama a Bóh Izaaka a Bóh Jakuba.

Mójzas bě přez lěttysacy z wuzwolenym swědkom Božeje swjatosće a wěčnosće. Bóh je žiwy, to rěka wěčnobytny a wěčnostajny.

Pod tutym aspektom, a bych prajił, hakle pod nim, ma nas hrono za měrc na jara wažny fakt dopominać.

Přińdže čas, a přez wěru jón hižo překrasnjeny mamy, hdyž budže rozdźěl mjez žiwymi a mortwymi přewinjeny. Wězo je nam čežko wokoło wutroby, zo je telko mortwych, kotrychž smy sej prjedy wažili, a wosebje stejo na pohřebniščach je tež nam wěste, zo budžemy tež my svojim mortwym runi. Jezus njerozpoznawa w tutym nastupanju negatiw, ale pozitiw.

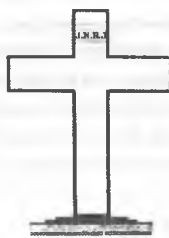
Naši mortwi njejsu wotbyći. Mortwi tež njeslušeja do skupiny, kotraž wjace njeliči. Jich zemski kónc so widži zwjetša wopak. Je-li Bóh, Bóh žiwych a mort-

wych, rěka to, zo je na čłowjeku něšto trajaceho, štož je drje wulke potajnstwo. Žiwjenje ma po zdaću wšelke formy, ale wšitko je wotwisne wot směra. Wšitcy su jemu žiwi.

Hrono ma potajkim wotmołwu na prašenje, kotrež je tak wažne za mnohich: Čehodla sym žiwy? Za koho sym žiwy? Je nam snano přemało, zo smy přede wšěm Bohu žiwi? To so stawa pak mjez druhim tež na najmjeńšich bratrach.

Tu jedna so wo tych, kiž su praktisce wotešli ze zmyslapaneho žiwjenja, haćrunjež hišće žiwi su. Woni su za nas tehodla z namołwu, komu móžemy žiwi być.

Feustel

Roland Adolph njeboh

Wyši krajny cyrkwiniski rada ew.-luth. cyrkweje Sakskeje Roland Adolph je 5. februara w lěsu pola Moritzburga ze swojej žonu wo žiwjenje přišoł. Roland Adolph je wot lěta 1994 w krajnocyrkwiniskim zarjedze w Drježdžanach zamołwity był za počah mjez cyrkwu a towaršnosću, za cyrkwiniske wukubłanišća, za džěło mjez džěćinu a młodžinu a za diakoniju. Nimo teho bě wón decernent za Hornju Łužicu. Wón běše nam Serbam přichileny a je so přeco za džěło mjez ewangelskimi Serbami zajimował. Z nim je naša cyrkej wuznamneho sobudžělaćerja zhubila.

In memoriam Hana Rejslerowa

Knjeni Hana Rejslerowa rodz. Domaškec je njeboh. Budestečanska wosada žaruje wo nju a njezhubi z njej jenož swěrnú kemšichodžerku, ale tež lětdžesatki dołho skutkowacu džělaćerku za Bože kralestwo, njech je to było jako wjednica za žónske a maćerne kruhi abo samo za Młodu wosadu, wosebje pak jako dušepastyrka – a to hać do poslednjeho dnja; stajnje bě zwólniwa přislušać a radzić.

Njeboha so narodži dnja 2.2.1909 w Budestecach a zemrě dnja 23.1.1997 w svojim ródnyim staršiskim domje. Jeje džěd bě serbski kěrlušer Michał Domaška. Staršej posrědkowaštaj jeničkej džowce nadobne duchowne kubła. Po zastupje do gymnazija w Budyšinje hnydom dvě lěće přeskoči a wuchodži jón z tajkim wuslědkom – po slowje něhdyšeho direktora: „kajkiž do teho a tež po tym nihtó docpěl njebě“. Z wučerku francošćiny a jendželšćiny zwjazowachu ju lěta trajace wosobinske styki. Jako wučerka skutkowaše potom w Chwaćicach a Minakale. Dnja 28.8.1933 stupi do mandželstwa z nimoměry rěcnje wobdarjenym němskim fararjom Bohuměrom Rejslerom, kiž bě w najkrótšim času serbsćinu tak zdokonjanje nawuknył, zo zamó bjezporočnje a bjez kóždého němskeho akcenta swobodnje serbsce předować. Hać do lěta 1935 skutkowaštaj w Minakale. Swojeho přeswědčenja dla bu farar Rejsler přesadženy ze Sakskeje do Delnjeje Šleskeje, do Slepjanskeje wosady. Tola tu so wón tehorunja tak spěšnje ze slepjanšćinu spřećeli, zo měješe ↵

wosada jeho za swojeho fararja. Wobeju mandželskeju sej tam hišće džensa waža, přetož wona hromadžeše džěci wokoło so, bě na př. čescenemu Korli Lejnikej z wurjadnej wučerku hornjoserbsčiny a skutkowaše we wosadze wosebje dušepastyrsece jako příkladna farska mandželska.

Struchly, njezapomnity dzeń za Slepjansku wosadu bě zeleny štwórtk 1938. Přez gestapo bu farar Rejsler wuhnaty swojeho sprawného wuznača a serbskosće dla. Wšě zapodate próstwy ze stron wosadyběchu so wotpokazali. Mjeztym zo mandželska z chwatkem někak wšo zebjerješe, wudželowawaše mandželski hišće hač do nocy Bože wotkazanje w Slepjanskej cyrkwi. Hač do 24.00 hodž. dyrbyeše wón hranicu knježerstwoweho wobwoda Lěhnicy překročić. Hnujace bě rozžohnowanje wosady ze swojim fararjom. Dołho hišće plakajo a žalosćo za Lejnikec awtom hladachu, kiž bě w nocy do Budeste jěl, hdžež šwigermač jako wudowa wyšeho fararja Morica Domaški bydleše. Knjeni Rejslerka pak zwosta hišće čas w Slepom. W 3 km zdalenej wsy Lěsk, k wosadze sluša-

cej, ale na braniborskej zemi, so mandželskaj tajnje zetkašaj, zo bychy so hišće knihi a druhe wěcy wotwjesć mohlě. Hakle za pol lěta dósta farar Rejsler nowe farske městno, a to we Weidenhofu pola Wrocławja. Mandželstwo wosta bjez džěci, tehodla so přwzašaj hólčk a holčka, 1940 a 1941 narodzenaj. Dnja 7.10.1941 dyrbyeše mandželski do wójska, hdžež bu hnydom jako tomačersadzeny. Mandželska pak so poda z džěscomaj zaso k mačeri dom. W požnjencu lěta 1946 so knjez farar Rejsler z jatby nawróci. Přwzašaj poněčim hišće tři džěci, poslednje jako čěšenk, w l. 1948 narodžene.

Dokelž bě farar Rejsler wot l. 1947 jenički farar we wulkej wosadze, njezbywawaše jemu časa za wšo džělo, hačrunjež tež hišće zwonka wosady předowaše. Mandželska duchowne džělo z cylej mocu podpěrowawaše, podawaše nabožinu a nawjedowaše hižo horjeka mjenowane mačerne a žónske služby. Farski dom bě tehdom wotewrjeny za mnohe zeńdženja, kaž Młodu wosadu, bibliske hodžiny abo tež Ludowe misionstwo.

W l. 1968 zemřě naš posledni serbski farar; wudowa pak we wosadze dale skutkowaše. Hdyž bě so džěň nachiliš, rada na werańdže přebywawaše. Na milych lětnich wječorach sluchaše, hač so něhdže njespěwa. A cunje džěćace hłasy zanjesechu serbski wječorny kěrluš z hory hač k njej.

1992 smědžachmy w Budestecach woswjećić Serbski cyrkwinski dzeń. Jako so nadawki za přihotowanje wobjednachu, so knjeni fararka – kaž my ju po starodawnym mjenowachmy – nimale prošo woprašaj: „Ha što ha móžu ja sobu pomhač?“ Tuž so próstwa wuprajaj, zo by tola ruce styknyła a prosyła, zo by so SCDž derje poradžil. A za to smy jej džensa hišće džakowni.

Před štyrjomi lětami dósta knjeni Rejslerka infarkt. Z lěkarskej a Božej pomocu pak spožči so jej hišće hnadny čas, doniž so jeje w nazymniku lońšeho lěta boža ručka njedótkny a k temu hišće schori na zahorjenje płucow. Tola hody a nowe lěto smědžeše zaso doma w kruhu swójb najmlódšeje džowki přežiwić. Tuta bě skutkowała před lětami jako gmejnska sotra w

Budestecach. Hdy by pola někoho – hač choreho abo mrějaceho – dušepastyrsku rozmołwu za trěbnu spóznała, by wona mač za něšto hodžin tam dowjezła.

Dny lěta 1997 pomałku přiběrachu, mocy droheje njeboćičkeje pak woteběrachu. Hodžinki před smjerću bě so hišće ze serbskej kemšichodžerku rozmołwajala, doniž potom číše, bjez smjertneho bėdženja, do Božeho kralestwa njeprěndže.

Hižo před lětami bě přihotowala namjety kěrlušow a tekst za pohrjebne předowanje. Dokelž bě wosadny farar w dowolu, přeřwa knjez farar Fidłšuster chowanje, wuložowaše namjetowany tekst, a kěrlušy so po přecu zemřeteje spěwachu. Knjez superintendent na wotp. w mjenje ewangelskich Serbow skrótko rěčeše słowa z 73. psalma. Ze Slepjanskeje wosady běchu tehornuja na pohrjeb přijěli. Tuž so posledni Wótčenaš we woběmaj rěčomaj wuspěwa.

Na serbskich kemšach wosebje na nju spominachmy.

W rowje swojeju staršeju njech spi w Božim měrje a njech widži to, štož je swoje žiwe dny wěriła. **HaHaTa**

Lube džěci!

Znaće Wy mjeno wulkeje łódze, wo kotrejž so w bibliji pisa? Hdyž nic, dyrbiće jenož wšitke zwěrjata namakać, kiž su to w kašćiku schowali, a wšě písmiki, kiž su wyše, po rynku napisać a hižo móžeće je wučitać. Ale kedžbu, někotre zwěrjata su jenož wot zady spóznać. Wjele wjesela!

M. Malinkec

K	A	M	K	R	U	W	A	R
R	C	J	S	O	R	N	A	H
O	Z	E	N	O	Ł	S	H	O
K	A	D	A	W	O	S	O	Ł
O	J	W	A	B	A	Ž	N	B
D	A	J	H	A	D	O	A	I
I	C	E	C	L	E	M	A	K
L	H	Dž	A	W	J	E	L	K

Filip Melanchthon – 500 lět

16. februara 1497 narodži so w Brettenje (Pfalca) Filip Melanchthon. Hižo w młodych lětach bě jeho wysoka nadarženosć spóznać. Jako 20lětny přindže do Wittenberga jako wučer grjekšćiny. Z 21 lětami powoła so tam na profesora. Bórže bě wón znaty jako najwuznamniši sobuwowar Luthera wo prawu wěru. Zasadži so za wutwarjenje ewangelskeho šulstwa a za rozšěrjenje Lutheroweje wučby. Po swojim wašnju bě měrniši hač Luther, njepytaše zwadu, ale skerje wujednanje. W lěće 1530 chcyše kejžor Korla V. w Augsburgu wo nowej wěrje rozsudzić. Ewangelscy postajichu Melanchthona

za swojeho rěčnika. Wón naćisny „Augsburgske wěrjowuznaće“, kotrejž je hač do džensnišeho zakladny teologiski dokument lutherskeje cyrkwyje. Luther sudžeše wo tutym wuznaču: „Wone so mi jara lubi, a njewěm nič na tym polěpšić abo přeměnić, štož so tež njeby slušalo, přetož tak mile a čicho njemóžu stupać.“ Džensa je Augsburgske wuznaće daloko připóznaće. Někotři katolscy teologoj su samo namjetowali, zo by katolska cyrkej je připóznała. Tak daloko wěžo hišće njeje, ale je to tola dobry dopokaz za to, zo je Melanchthon w swojim času mudrje a derje džěla. Serbscy fararjo su Augsb-

burgske wuznaće tež do serbskeje rěče přeložili. 1854 bě je Jan Kilian znowa přehladała wudał. Posledni króc je so wone w serbskej rěči čišćalo 1931 jako přidawka našim Spěwarskim.

W našich Spěwarskich namakamy jenički Melanchthonowy kěrluš: „Ach, Knježe, wostań pola nas“ (čo. 198). Bohužel su naši wótcoj jenož dwě štučce přeložili, hačrunjež je jich w němskich Spěwarskich šěsc. Tute njech nas dopominaja na Melanchthona jako wučerja Božeho słowa.

Ach, Knježe, wostań pola nas, nětk k wječoru so bliži čas, twój' słowo jasna swěca je, njech w našim kraju njehasnje. ⇨

*Hdyž rozrudzi nas
wšelka zlósc,
spožč ty nam,
Knježe, wobstajnosć;
zdzerž słowo,
wotkazanje nam
hač do skónčenja čiste sam.*

Jako Serbja móžemy sej Melanchthona tež z tamnych přičinow česćić. Wón Serbow znaješe a bě hordy, zo so za jeho blidom we Wittenbergu tež serbsce rěči. Tón, kotryž swoju maćeršćinu njezapřewaše, bě Melanchthonowy přichodny syn Caspar Peucer, kotryž pochadžeše z Budyšina. 1550 bě so woženil z Melanchthonowej džowku Magdalenu, po tym zo bě so zasydlil we Wittenbergu jako uniwersitny wučer. Bórže bě Peucer Melanchthonowy posřednik za naležnosće wuchodneje Eropy. Wuznamne su jeho dopisy českokobratskemu biskopoj Blahoslavej, w kotrychž so jako Serb wuznawa. W léce 1559 poda so Melanchthonec-Peucec swójba na doľhu jězbu z Wittenberga do Budyšina. Slawného Melanchthona witachu w Budyšinje kaž wulkeho wjercha. 25. junija měješe swjedženski přednošk wo Jan Křćeniku na Budyskim gymnaziju. 9 měsacow pozdžišo so jemu přibliži wječor žiwjenja. 19. apryla 1560 zemře slawný re-

Filip Melanchthon – drjeworězba Lukasa Cranacha

formator we Wittenbergu.

W Budyšinje postajichu Melanchthonej w léce 1867 wosebity pomnik. Za tysac tolerjow skaza sej město postawje Luthera a Melanchthona, kiž namakašej swoje městno na fasadze Lutheroweje šule. W šesćdzesatych lětach pomnikaj při ponowjenju šule skradžu wotstronichu. W Lutherowym léce 1983 je znowa postajichu, a to na njenadpadnym městnje w zahrodze pomocneje šule na Seminarkej, hdžež džensa hišće stejitej. 16. februara zetkachu so tam zastupjerjo cyrkwinskeho a zjawneho žiwjenja, zo bychu tam spominali na 500. narodni Filipa Melanchthona.

J. Malink

Spominanje na serbske korjenje

(Pokročowanje)

Wšelacy Nydženjo

Mój swěće, do Nydeje bě přeco tak smjerć daloko było! A sej tam dobžećc bě za mnje hólčka wulka próca byla. Busy njejezdžachu, a so do awta šwiknyć kaž džensa, na to njeby tehdom nihtó ani wosnje pomyslił. Tuž dyrbjachmy bžeće, hdyž bě Łazowska kermuša. A nam so chcyše wowcyného tykanca. Nóżkowachmy po holi, tež hišće džěćacy wozyčk z najmlódšej sotřičku čišćo, po dróze w směrje na Hermanecy. Potom wotbočichmy nalě-

wo a přešedši Nowu Sćencu bēchmy najprjedy raz w Sćency. Druhdy tam pola Symankec pozastachmy a powotpočnychmy. Symankec mējachu kowarnju, a jich Maks běše maćerny kuzenk. Potom bēžachmy dale přez Bjedrichecy do Noweho Łaza a wottam přez Łazowski park nimo hrodu do Nydeje. Škoda, tónle hród dyrbjachu jeći po wójnje zwottorhać, kajke to blaznistwo!

Někotry raz pak so tež přez wuhlowu jamu šmjatajo Nydeji wot zady bližachmy, tam, hdžež bě Wckec abo Wetzkec kubło z

wjesnej korčmu. Woni bēchu, mi so zda, němscy abo hižo dospójnje přeněmčeni ludžo. Byrnjež jich statok z Jančkec statokom mjezowaše, njejsym nihdy na jich dworje pobyl. Mać wēdžeše powědać, zo bēchu Weckec něhdy z džesać abo samo dwanaće kućemi do Łaza na wērowanje jěli. To či bē wono bylo.

Bjezposrědnje pōdla Jančkec bēchu Butrec. Mōžachmy přez niski deskaty plōt do jich dwōrčka hladać. Mējachu jenož mōličku žiwnosć. Rjana nawjes z lisćowymi štomami, předewšēm lipami, tymi najbōle serbskimi ze wšitkich štomow, džēleše Nydej. Prēki přez puć bēchu Nowakec. Jan Nowak bēše wowcyny bratr. Jeho Marja jemu třoch synow porodži. A po jich najstaršim sym drje tež ja najskerje swoje mjeno džostał. Nowakec Hajnc bē z molerjom byl a zahe zemřel. Kak rjany wobraz z luboznym domčekom a něžnej krajinu bē wón Jančkecom do wochēze na scēnu nakrjeslił! Prēki přez puć, kiž do Łazowskeho sydlišća, do tak mjenowaneje „siedlunki“ wjedžeše, bēchu Grofic. A tam zady nalēwo bēchu Kumerec, kiž nětko we Łazu na Handrija Zejlerjowej bydla. Napřeco bēchu Suchec. Jedna z dweju Suchec holcow bē so po wójnje na Jendželčana wudała a potom z Němskeje wupućowała. Dalše Nydžanske mjena, na kotrež so wēm hišće dopomnić, bēchu Meinekec, Tannhäuserec, Juršec, Hrjehorjec, Bležic, Měrcinkec a Račatec. Horst Račat chodžeše na Serbsku wyšu šulu do Budyšina. A Šnajderec. Jich džowka bē so do Budyšina wudała a w prjedawšim „Einkehrhausu“ na Serbskich hrjebjach korčmarila.

Tola wrōcmy so zaso do Jančkec abo Nowakec statoka. Nowakec tehodla, dokelž bē to wowcyny staršiski dom. Nimo hižo naspomnjeneho bratra Jana mēješe wowka hišće mlōdšeho bratra. Dokelž bē Nowakec mać, potajkim moja

**Žohnowane
a wjesole jutry
přeje wšitkim
čitarjam**

redakcija Pomhaj Bóh

prawowka, poměrnje mlōda wumrēla, mēješe wowka Hana małego Ernsta sobu na starosći. Tónle mój wulki wuj bydleše w Hōrnikecach, ně, pola nas bydleše wón „we Werminghoffje“. Bēše tam w brunicowni přistajeny. Na 65. narodninach jeho boža ručka zaja. Nowakec wuj bēše wobegu synow na Budysku SWŠ pošal. Teho Hansa tam wēzo hnydom na Jana překřičichu. To či njebē žadyn problem. Češo bēše to z druhim Nowakec synom Ehrenfriedom. Wón bē so w dobje narodzil, hdžež tež ewangelskim Serbam hižo jednore předmjena hōdž njebēchu. Tola direktor SWŠ dr. Frido Měšk sej tež w tymle padže rady wēdžeše, a z Ehrenfrieda bu Česćiměr.

Nydžanska wowka mēješe tež dwē sotře.

Marja bēše so do Łaza na wēsteho Nowaka wudała a bydleše w chēžce při puću do Třoch Žon. Wona bē wjesola a předewšēm žortniwa žōnska. Na hubu njebē chroma.

Wowcyna druha sotra bēše Lejna Pawlušowa w Šešowje. Swēru wona do Njeswaćidla na serbske kemše jēzdžeše a wjele wona do fararja Wirtha džeržeše. Tón či bē tež wopravdže svojim serbskim wowckam z wuběrnym pastyrjom, dušepastyrjom a radźicelom. Pawlušec čěćineho muža Handrija, dušneho serbskeho burika, bēchu 1945 hromadže z druhimi Šešowskimi mužemi zawlekli, a nihtó njewē, hdže je zahynl. Njebē so zawěrnje ničeho zleho dopuščil.

Hinc Šořta

(Pokročowanje slēduje.)

Džakowanje

Dar Boži
je wěčne žiwjenje
w Chrystusu
Jezusu, našim
Knjezu. *List na
Romskich 6,23*

Po tym zo smy našu lubu
mać, wowku a prawowku

Hanku Rejslerowu

rodź. Domaškec

k poslednjemu wotpočinkej
přewodźeli, džakujemy so z
wutroby za wšón trošt, kiž
smy dóstali jako znamjo po-
mocy, přečelstwa a podžěl
branja, za přewodjenje k ro-
wu a za křescanske posel-
stwo w słowje, pismje a spě-
wanju.

W džakownosći

Christel Schulze a swójba
Michael Rösler a swójba
Renate Zschachlitz a swójba
Gerd Rösler a swójba
Eva-Maria Günzel a swójba

Budestecy w februarje 1997

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Z Debrikec. Skaženy pos,
kotrehož je tu 17. februara
Hodžijski žandarm zatřěl, bě
na tudomnym knježim
dworje jednu služobnu
džowku do pjaty kusnył.
Holca bě do bróznje po
słomu šla a psa, kotryž bě
jej na puću, prječ hnała, a
dokelž so prječ njehibaše,
do njeho dwójce kopla. Na
to hakle bě ju tón kusnył.
Hačrunjež bě lékař ranu
hnydom wupalił, je holca
tydženja na skaženosć
schorila. Wobžaromna tak

Pomhaj Bóh, časopis ewan-
gelskich Serbow. Rjaduje
Serbska přédarska konferen-
ca. – Domowina-Verlag GmbH,
Tuchmacherstraße 27, 02625
Bautzen. Redaktor a ska-
zanki: sup. Siegfried Albert,
Jerjowa 15, 02625 Budyšin,
tel. 03591/481280. – Sadźba:
Serbske Nowiny Budyšin, čišć:
Serbska čišćernja tzwr w Bu-
dyšinje. – Wuchadźa jónkróć
za měsac. Přinoški a dary na
konto: Sorbische evangelische
Superintendentur Bautzen, Nr.
1 000 028 450, Kreissparkasse
Bautzen, BLZ 85 550 000

njemdrje zachadžeše, zo
dyrbjachu ju do jeneje ko-
mory zawrjeć. Nazajtra su
ju do Budyskeje hojernje
dowjezli. Do holcyneho
schorjenja na njej ničo pyt-
nyć njebě, zo je z jedom
psyčeje skaženosće natyk-
njena. Hišće někotre dny
prjedy bě holca na póstni-
skich rejach pobyla.

SN, 20. měrc 1897

Powěsće

Wojerecy. Spočatk febu-
ruara zemře tu znata a při-
póznata ludowa wuměiča
Hana Tilichowa po krótkej
chorosći w 84žiwjenskim
lěće. Wona njeje jenož
hajila serbske nałožki a tra-
dicije, ale je z wulkim esteti-
ckim začucom je dale wu-
wiła, njech je to bylo debje-
nje jutrownych jejkow, wu-
šiwanje Wojerowskeje dra-
sty (kotruž je čas žiwjenja
nosyla) abo hotowanje
serbskich klankow wose-
bje z džěłanskej drastu. Jeje
njeboh muž je wušiknje
chošća džěła a korby pletl.
Hana Tilichowa njeje serb-
sku ludowu kulturu jenož
doma prezentowała, ale tež
we wukraju. **K.**

Njeswačidlo. Je hižo z doł-
holětnym wašnjom, zo pře-
proša naše farstwo po
wšěch wjeskach bydlych
wosadnych pomocnikow
kóždy spočatk lěta na džak-
ne a bjesadne popoždne.
Lětuše zetkanje pak měješe
někak wosebity raz. Spomi-
naše so na zakładze na-
stawka w lětušej serbskej
protyce tež na něhdyšeho
zaslužbneho wosadneho
fararja Jana Wałtarja.

Wón je, nimale 62lětny,
tu před 75 lětami wumřel.
Jako rodženy Němc bě so
w młodych lětach za naše
serbstwo zahorił a za krótki
čas serbsku řeč nawuknył.
Po skutkowanju w druhich
serbskich wosadach bě
wot 1906 do 1921 farar w
Njeswačidle a je tu nimo
dušepastyrstwa tež serb-
ske towarstwo „Jutrница“
na wšelake wašnje podpě-
rowal.

Poprawom měło so jeho
rownišćo na našim pohrje-
bnišću na zakładze jeho za-
službow dostojnišo hladać.
Započatk k temu je so nje-
dawno sčinił. Snadž budže
dalše možno.

A dokelž bě přez tajke
spominanje serbska tema

načata, zaspěwachu wob-
džělnicy, kaž by to k jeho
česći słušalo, tež hišće
serbsku pěsničku z hlowy.
Bě jich tójšto, kiž to zamō-
chu. Tróšku serbskeho wě-
domja tu potajkim tola hi-
šće je. Zbywa prašenje, kak
je zbudzić. **A. Grofa**

Přeprašujemy

02.03. – 3. njedžela w póstnym času

10.00 hodž.

kemše z Božim wotkazanjom w Budy-
šinje w Michałskej (sup. Albert)
w samsnym času Boža služba za džěci
kemše w Budestecach (sup. Albert)

13.30 hodž.

08.03. – sobota

15.45 hodž.

wosadne popoždne w Drježdžanach
(sup. Albert)

09.03. – 4. njedžela w póstnym času

11.45 hodž.

nutrnosć w rozhłosu (sup. Albert)

14.00 hodž.

kemše w Slepom (sup. Albert)

15.03. – sobota

14.30 hodž.

wosadne popoždne w Hrodzišću
(sup. Albert)

16.03. – 5. njedžela w póstnym času

8.30 hodž.

kemše z Božim wotkazanjom w Por-
šicach (farar Malink)

23.03. – 6. njedžela w póstnym času

11.45 hodž.

nutrnosć w rozhłosu (farar Malink)

28.03. – čichi pjatk

11.45 hodž.

nutrnosć w rozhłosu (sup. Albert)

14.30 hodž.

kemše z Božim wotkazanjom w Bu-
dyšinje w Michałskej (sup. Albert)

31.03. – 2. džen jutrow

8.30 hodž.

kemše w Bukecach (sup. Albert)

11.45 hodž.

nutrnosć w rozhłosu (sup. na w. Wirth)

06.04. – 1. njedžela po jutrach

10.30 hodž.

ekumeniske kemše w Budyšinje w
Michałskej

13.30 hodž.

kemše z Božim wotkazanjom w Bu-
destecach (sup. Albert)